

Pekka Paio.

Tornionjoki, Posti.

Maapohteva pohjolan äärillä on  
se on entäsaikojen tanner  
niin rohkea reisa ja horjumaton  
se on muistojen mainio tanner  
se maa minun mieltäni innoittaa  
se on kymmenen virran maa.

Kemi, Tornio Oulu Ounas ja Ii  
olen nähnyt uomanne aavat  
ja mieleni laajeten lainehtii  
ja suoneni tarmo saavat  
Jokes uljehat syöntäni suurentaa  
oi Kymmenen virran maa.

Kun runoilija aikoinaan sepitti uljaan maakuntalaulumme,  
luulisin, että hänen <sup>mielellään</sup> ~~vaikkyi~~ kuvina vapaasti virtaavat vuolaat  
joet ja vaahtopäisinä kuohuvat koskemme. Tänä päivänä tilanne on  
kuitenkin se, että maakuntalaulumme on muuttunut voimalaitosinsinöö-  
rien luetteloksi valjastetuista joista, luetteloksi, ~~luetteloksi~~  
joka selvittää kunkin vesistö<sup>n</sup> kilovattimääriä ja hevosvoimia.  
Miten musiikkimiehet sitten saanevatkin ne maakuntalauluumme  
sovitettua, on heidän murheensa.

Luetteloon on kuitenkin pujahtanut pieni virhe - Tornion-  
joki on jäänyt valjastamatta, liekö sitten insinööreillä ja tuo-  
mareilla ollut ohranjyvä silmässä kun ovat karttaa katsoneet/vai  
liekö unohtamiseen ollu painavampikin syy. Onhan Tornionjoki kui-  
tenkin mahtava joki ja jos aluksi palautamme mieleemme muutamia asia-  
tietoja/niin Tornionjoki alkaa Tornionjärvestä Ruotsin puolelta,  
muodostaen alkukohdassaan Tarrakosken, virtaa sitten 60 km. matkalla  
lukuisten pitkäköiden järvien ja suvanjojen kautta päätyen Jukkasjär-  
veen, missä joen järvireitin luontoinen osa loppuu. Yhtyessään Sieppi-  
järven korkeudella Muonionjokeen on Tornionjoki vielä kohtalaisen  
pieni ahdas/kanjonissa kulkeva/mutta Pellon kohdalla se alkää laajeta  
muodostaen joen kummallekin puolelle laajoja hedelmällisiä vilje-  
lystasankoja. Pituus Tornionjärvestä suuhun on 408 km. Muonionjoki  
lähdejokineen mukaan luettuna 570 km. Isoimmat kosket ovat Kattila-  
koski, Vuento ja Kukkolankoski eli Jylhä.

Koska tämän <sup>historian</sup> ~~historian~~ aihe liittyy juuri <sup>historian</sup> ~~historian~~ puoleen, on olennokoskeen niin siitä vielä joku numerotieto. Kukkolankoski/joka sijaitsee noin 14 km. Torniossa pohjoiseen on kaikkiaan 3,5 km pitkä, putouskorkeutta 13,8 mm ja laskettuja hevosvoimia keskimäärin 50.000.

Lienee kuitenkin jo aika siirtymä otsikon edellyttämään aiheeseen "kalastusperinteitä Tornionjoelle" ja ~~jotta~~ kuten edellä jo mainitsin kerron kalastuksesta Kukkolankoskella koska se lienee tyypillistä koko jokivarran kalastukselle ja mikä vielä kielenkiertoisempaa/kertomiani perinteitä siellä vieläkin suurimmalta osalta noudatetaan, joten jokainen voi vaikka ensikesänä käydä toteutuksessa olenko asiat oikein kertonut. Koska kuitenkin on perinteistä puhe-  
niin aluksi historiallista taustaa.

Kalastuksen historiallisen taustan selvittäminen ainakin eläimäsh Torhionjoen osalta on kohtalaisen vaivatonta, niin paljon kalastuksesta on tehty valituksia, kirjoitettu kuninkaalle ja keisarille, käyty oikeutta, pyydetty asiantuntija lausuntoja ~~ja~~.

Pääasiassahan riitojen syynä on ollut lohi, kala joka on Tornionjoestakin hiljalleen katoamassa/mutta aina on muistettu toistakin arvokalaa, siikaakin//1500-luvulla kalastus oli järjestämättä, kalasti kuka ehti - pääasiassa joen rannalle asumaan asettunut uutisasukas, joka lienee ollut 1300-luvulla jokivarressa liikkuneen pirkkalaisen jälkeläinen tai jostain karjalan ja hämeen rajaseudulta Tornionjokivarteen kulkeutunut.

Ajan kuluessa joen rantaan muodostui "etuksia", asukas valloitti pyyntipaikan itselleen ja niin syntyi omistusoikeus "ikimuistoisista ajoista alkaen".

Vuonna 1554 jolloin Ruotsin silloinen kunigas lopetti Pirkkojen veronkanto-oikeuden, kruunun tulot Tornionjokivarren kalastuksesta loppuivat, seurasi hiljainen kausi/mutta viimein joku veroherra heräsi ja seurauksena oli/että vuonna 1649 suoritettiin Tornionjoessa patotarkastus. Tämä kohdistui tietysti esisijassa lohapatoihin/sillä lohahan oli kruunun kala jonka pyydystysoikeus kruunun toimesta maalaisille vuokrattiin, patotarkastus oli tavallaan verotarkastus jolloin veron suuruus määriteltiin. Edellämäin mainitun patotarkastuksen yhteydessä kuitenkin kiinnitettiin jo huomiota tuottoisaan siiankalastukseen ja siikojenkin kalastuspaikat luetteloidtiin, kuitenkin toteamuksella, että se kuuluu verotalojen manttaaliverotuksen piiriin. Patotarkastuksen lohitalusluetteloidaan laadittiin vasta vuonna 1664, joten ei silloinen verottaja erityistä kiirettä pitänyt, siinäkin todettiin että ~~tarkastus~~

Tämä ei tietysti riellyttänyt niitä jotka jäivät siikakalastus-oikeuden ulkopuolelle ja niinpä Johan Nilonpoika Tornion pitäjältä 1760 luvun alkupuolella anoi, että siiankin pyynti järjestettäisiin lohenpyynnin kanssa yhteiseksi yhtenäiseksi, toisin sanoen verolle ja edelleen vuokrattavaksi. Anomukseen annettiin päätös vuonna 1769 ja se ei johtanut linkäläiseen tulokseen. Vielä siianpyynnin verottomuudesta on huomautus kuninkaan kirjeessä vuodelta 1772.

Niinpä Kukkolan kosken siianpyyntioikeuden omistaa Kukkolan kylä sen vanhat verotalot. Kukkolan kosken siianpyyntiin ovat osakkaiksi pyrkineet Aapajokilaiset, Aapajoki on Liakanjokivarteen 1700 luvulla syntynyt mutta vasta 1800-luvulle omaksi kyläksi eroitettu. Oikeusjuttu lie kestänyt 100 vuotta mutta on se nyt päättynyt, kai lopullisesti ja tuloksetta.

Vanhojen verotalojen oikeuksia kuvaavana kerrottakoon Säipän mukaantulo siikapäivyeeseen. Säippä "Sepesgård" eroitettiin kruunun maista vuonna 1795 ja lunastettiin lopullisesti vasta vuonna 1804. Vaikkakin siikapäivye oli jo muodostanut aikaisemmin, pyrki Säippä innokkaasti mukaan siikapäivyeen osakkaaksi. Neuvotteluja käytiin ja tulos oli se, että Säippä hyväksyttiin osakkaaksi 1 yhden äyrin osuudelle mutta ehdolla, että Säippä tuo ~~jakamaksi~~ kerran kesässä juuston ja kannun viinaa niin iso- kuin vähäveroisten päivänäkin. En kuitenkaan ole huomennut, että Säippä olisi viime vuosina velvoitettanut täyttäneet.

Nuorin talo Kukkolan kylässä on Välämaa, vuodelta 1758, toiset ovat niinsanottuja vanhaa veroa ja Välämaa onkin viimeinen joka on asiallisesti päässyt siikapäivyeen jäseneksi eikä tullut niinkuin Säippä "Säipän osalle" joka sanonta vieläkin tunnetaan Kukkolassa, <sup>1049</sup> josta nykyinen huuli "siivelle tulije" kuvanee lähiten. Vanhojen verotalojen oikeudet on lähemmin selvitetty kuninkaan kirjeellä ~~8.9.1773~~ 8.9.1773 vastaukseksi Hannu Mäen anomukseen uudesta kalstusjärjestyksestä.

Siikapäivye, joka Kukkolan koskella huolehtii siiankalastuksesta, muodostuu siis, kuten edellä mainitsin vanhojen verotalojen muodostamasta yhtymästä, jolla ei ole virallista muotoa mutta ajan muovaamat erittäin tarkat koetellut perinteet. Osuuden suuruus ei noudata periaatetta talo ja osuus, vaan talon maaveroa siten, että koskiäyri vastaa talon 1/8 kahdeksattaosua manttalia. Kukkolassa on siikapäivyeeseen oikeuttavia talonnumeroita 16 ja niillä yhteensä 26 2/3 koskiäyriä. Koskiäyri määrittelee talon velvollisuuden krenkkutarvikkeiden hankinnasta, kuop-

ja muidenkin velvoitteiden osuuden, vastaavasti se takaa äyri-  
en mukaisen osuuden saaliista.

Merisiika aloittaa nousunsa kutujokeensa keväällä, jokien  
vapauduttua jääpeitteestä, siinä kesäkuun puolivälillä. Noususijan  
määrä on alussa pienekkö mutta kohoaa se hiljalleen ja saavuttaa  
huippunsa heinäkuun loppupuolella. Nousun voidaan katsoa loppuvan  
syyskuun alkupäivinä joskin se hiljalleen hidastuu loppuaan kohti  
heinäkuun lopulle sattuvasta huipusta, Siian nousu jokeen tapahtuu  
kohtalaisen hitaasti, sen päivämäärät ovat huomattavasti lyhemmät  
kuin esim. nousulohen ja Tornionjoen voimakkaat kosket tuottavat  
sialle huomattavia vaikeuksia. Siika nousee kosken heikompaa  
rantavirtaa ja lepäilee kaikissa mahdollisissa kivien ja karien muodos-  
tamissa kosteissa ja akanvirroissa. Tämän siian lepäilemisen ovat  
todenneet esi-isämmekin ja näin on muodostuneet eri koskien "lip-  
pokuopat" eli "lippoukset" Lippokuopan muodostaa kuopan yläpuo-  
lella oleva kynnyskivi eli kynnyškari ja <sup>Ala</sup> alapuolella olevat kivet  
tai kiviryhmät jotka estävät virran painumasta pohjaan. Näin muo-  
dostuu koste jossa virta kiittää vanhasti kuopan yli mutta jättää  
pohjaan heikon virran jossa siika lepäilee ja kerää uusia voimia  
seuraavaa ponnistusta varten/kohti happipitoisia kutupaikkoja jee  
yläjuoksulle. Vuonna 1885 ja 1886 kartoittivat U.L. Grape ja Os-  
kar Tiger Kukkolan kosken lippokuopat ja silloiset padot, perusta-  
na oli maanmittari Hackzelin vuonna 1741 valmistama kartta ja  
lippokuopat olivat: Laitakivi, Hyöky, Kivenalusta, Paenalusta,  
Pitkäjärvensuu, Saarenlaaka, Potkukivi, Ankkuri /venelippous/,  
Juovansuu, Pitkäkrenkku ja Alakrenkku eli Valkama. Lippokuopan  
rannanpuolelle rakennetaan krenkku eli porras joka helpottaa lip-  
pomiehen lippousta, antaen tukevan jalansijan. Virranpuoleinen pää-  
tuetaan yhteen tai kahteen pitkäjalkaiseen A-muotoiseen pukkiiin.  
Krenkkua siirretään tai jatketaan veden korkeuden mukaan ja siir-  
rytään rantakuopista "sölkäkuoppiin", keskemällä jokea oleviin  
lippouksiin. Siian kerääntyessä niihin lippouksiin lepäilemään  
kalastajat edellämainituilta krenkailta pyydystävät siikoja li-  
polla. Lippo, joka kansantieteellisesti on ~~al~~ alkukantaisin  
aktiivinen kalastusväline. Profesori Kustaa Vilkanah tutkimuk-  
sien mukaan on Kukkolan koskella käytetyn lipon lähin vertauskohta  
löydettävissä Kokemäenjoelta ja sieltä edelleen Ruotsin suurilta  
siikajoilta, muualla lippo on joutunut pois käytöstä ja jäänyt  
jonkinlaisena erikoisuutena Tornionjoelle, jossa sillä vielä ny-

kyäänkin nostetaan koskesta välkkyttä kulkista siikaa. Lipossa on useamman metrin pituinen kuusinen varsi ja noin 50 cm halkaisijaltaan oleva suuvanne. Tyypillinen on vartta ja lipon suuvannetta yhdistävä katajainen haarukka. Tämä antaa lipolle omaa joustavuutta ja tekee sen käyttökelpoiseksi voimakkaassa koskessa. Suuvanne on kiedottu nahkanauhalla lipon havaksen kulumisen estämiseksi ja myös nahka toimii jonkinlaisena äänenvaimentajana lipon mahdollisesti joskus kiveen sattuessa. Tämän lipon lippomies krenkulla seisten tai istuen verovasti upottaa lippouksen yläreunaan ja alavirtaan vetäen nostaa siian sille vieraaseen elementtiin. Parhaina päivinä vieläkin saalis voi lähennellä tuhatta siikaa mutta ne ajat jollain jakoon tuotiin 2000 - 3000 siikaa ovat olleet ja menneet.

Kukkolankoskella on siianpyynti järjestetty seuraavasti: Keväällä siian nousun ollessa vähäistä, kylän varsinaiset asukkaat voivat käydä "halhmeen lippouksessa", jokainen joka lipon omistaa ja on havaksen pystynyt kutomaan, varren on kuitenkin varastanut "Kierin mettästä, Leukumeasta" Halhmeen lippouksen järjestys on, että saapuessaasi joskelle olet seuraava vuorossa krenkussa olijan jälkeen, tästä määräytyy vuorosi ja krenkussa saat olla niin kauan kuin kalan saat sen jälkeen tulee seuraava yrittäjä.

Siikojen nousun vahvistuessa, koski-isäntä joka on siikapäivyeen "toimitusjohtaja" ilmoittaa että koski "panhan päihviin" ja halhmeen liipoajien kulta-aika loppuu.

Kuten aikaisemmin mainitsin onmKukkolassav26  $\frac{1}{3}$  koskiäyriä, päihviin pantaessa nämä koskiäyrit jaetaan kahdelle lippouspäivälle, Isoveroiset 13 äyriä ja Vähäveroiset 13  $\frac{1}{3}$  äyriä, toisena päivänä. Nimitykset perustuvat siihen, että isoveroisten vuorossa on tasan 13 äyriä mutta vähäveroisten vuorossa on 13 äyriä lisäksi pikkuvero eli  $\frac{1}{3}$  äyriä. Eri talojen äyrimäärissä ei ole suuria eroja joten nimitys ei siitä aiheudu. Asiaa sekoittaa jonkinverran aikaisemmin mainitun Sääpän mukaantule ja tasapuolisuuden vuoksi on asia ratkaistu siten, että Sääppi on kaksi kesää isoveroisten mukana ja yhden kesän vähäveroisten mukana. Tällä tavalla vuorot kolmen kesän aikana tasoittuvat likipitään yhtäsuuriksi, 41 äyriä vastaten 42 äyriä.

Vaikka vuoron talot ovat kaikki jaossa mukana, ne eivät lähetä miestä lipolle joka päivä vaan saaliin suuruudesta riippuen lippomiehiä on 5, 4 tai 3 miestä. Vuoret lankeavat koskiäyrimäärän mukaan.

Lippomiesten työvuoro alkaa illalla klo 19.00. Lipotaan, siirrytään toiseen lippoukseen, pidetään muutaman piston jälkeä pieni tauko jotta lippous rauhoittuu. Lippoon tulleet riiat tipautetaan rennalle sopivaan kivenkoloon tai krenkulle tuotuun laatikkoon. Kullakin on oma säilytyspaikkansa ja pieni kilpailu/kuka kunkin vuoron lippoajista parhaan saaliin saa. Työvuoro on noin 20 tuntia, klo 23 - klo 3:een pidetään taukoa sillä siika ei keskiyöllä liiku. Lippouspäivä lyhenee mitä pimeämmäksi yö tulee. Parhaan pyynnin aikana ollaan hyvin tarkkoja vuoron vaihtumisen täsmällisyydestä. Kun ennen ei jokaisella lippomiehellä ollut kelloa virallisena aikana, oli Ruotsinpuolella koskitörmällä oleva tornikelle, joka suomalaisillekin ajan jakoi.

Kun kello lyö 19 tapahtuu "vaihetus" lippomieht kokoavat kalansa, kävelevät pois lippouksiltaan ja seuraavan vuoron miehet tulevat tilalle. Elleivät seuraavan vuoron miehet ole heti paikalla on jälleen tilaisuus "halhmeen lippoajalla".

Vuoronsa opettaneet lippomiehet ja talojen edustajat kokoontuvat kalapuoin eteen koskikentälle ja niin aloitetaan siianjako.

Jako Kukkolankoskella on noin 40 vuotta sitten muuttunut jonkinverran, koska sitä ennen, oli eroitettava papille kymmenykset, papin tiunti, olipa Karungin lukkarillakin oma veropäivänsä, suntiolla omansa ja vieläpä Liakanjoen lautturillakin, färrikallella. Viimeksi mainitut olivan kuitenkin papin tiitista poikkeavia siikali, että se edellytti näiltä veroittajilta kahvin ja visun tarjoilua lippomiehille sekä vähän krettaa jota karpäset eivät latkinhee. Viimemainittu tietysti hieman salakähmäisesti mutta kuitenkin. Vastalahjaksi tästä tarjoajat saivat 50 - 100 kalaa, anti riippui päivän saaliista.

Nyt tapahtuu jako seuraavasti:

Lippomieht ovat aamusella saaneet keittosiikansa ja ilta-päivällä paistisiikansa, toista näistä voidaan myöskin sanoa lipposiiksi joka on ~~korvaus~~ korvaus oman lipon käyttämisestä, siis työkalukorvaus jo muutama sata vuotta sitten.

Näiksi kaloiksi lippomies saa valita omasta saaliistaan suurimmat, mikäli on onnea ollut ja on lohi tai taimen noussut valitsee hän tietysti sen. Koskikentälle kasatuista kaloista jotka on nyt yhdistetty lippomiehet ottavat päältä 10 siikaa, läönän /eli palkan/ ja mikäli kaloja on tullut enemmän, loput jäävät kyläjäkoon.

Vähäveroisten

~~Isöveroisten~~ lippovuorona joiden mukana <sup>ei</sup> edellytetään

Säipän olevan tapahtuu jako seuraavasti:

Siit jaetaan seitsemään isoon kasaan.

Yksi kasa jaetaan kahtia, josta puolet saa <sup>1/2</sup> Säippä / 1-äyri/

toinen puoli jaetaan kolmeen osaan, 2 kolmatta osaa saa

Kierin pikkuvero ja 1/3 jaetaan kylän kuuteen ~~isoon~~ kasaan.

kuusi kasaa arvotaan talojen kesken ja nämä 2 äyriin kasat

jaetaan arpomisen jälkeen omistajatalojen ayriluvun mukaan.

~~Mikäli Säippä on mukana vähäveroisten mukana jaetaan~~

~~kuusi kasaa arvotaan talojen kesken ja nämä 2 äyriin kasat~~

~~Isöveroisten~~ Yhäveroisten päivänä alkutoimet ovat samat ja jollei Säip-

pä ole mukana jaetaan seitsemäs kasa kahtia 1/2 kasaa eli äy-

rin kasan saa Palon talo ja toinen puoli kylän kuuteen kasaan.

Säipän ollessa ~~Isöveroisten~~ mukana toinen puoli Säipälle.

Vuorot on järjestetty siten että kukin kahdenäyriin kasa kummassakin vuorossa vastaa talojen koko etuuksia lukuunotta-  
matta edellisiä poikkeuksia.

Vanha jakotoimitus tapahtui seuraavasti:

Jos kalojamoli tullut vain 50 kappaletta tai sitä vähemmän jako kävi hyvin yksinkertaisesti, kukin lippomies sai vain löönänsä. Mutta jos kaloja oli tullut 55 kpl. oli siitä erotettava papin tiunti 1/10 mitä ei vähemmästä päiväsaaliista maksettu. Tämä minimimäärä jakautui siis siten että lippomiehet saivat 50 parasta kalaa ja pappi 5 keskinkertaista. Mikäli kaloja kuitenkin oli enemmän taphtui kylänjako seuraavasti:

Isöveroisten vuorona jolloin mukana oli 13 koskiäyriä, lipposiikojen ja löönäin erotuksen jälkeen kalat jaettiin ensin viiteen kasaan. Viides kasa jaettiin kahtia, ja tämä 1/10 osa oli pain tiunti ja ne papin edustaja pisteli heti papin säkkiin joka jähällä ei ollut pohjaton. Jäävä puoli viidennestä läjystä jaettiin edelleen kolmeen osaan, joista kolmastoista äyri saa 2 osaa ja vielä lisäksi kolmannesta osasta joka kolmannentoista siian, jolloin siihen kasaan tulee ~~1/13~~ 1/13 kaikista kylänjakoon kuuluvista siioista. Jäljellä olevan oleva vailinainen viidenkasan puolikkaan kolmannes, noin 1/23 osa, ja koskematon neljäs kasa 1/5 osa jaetaan ~~siian~~ jälkeen tasan koskemattomiin kolmeen isoon kasaan, jolloin saatiin kolme neljän äyriin kasaa, Nämä kukin taas jaetaan neljään yhtä suureen kasaan jolloin saadaan kaksitoista yhden äyriin kasaa, kolmastoista äyrihan oli saanut kasansa jo aikaisemmin. Kasat arvotaan ja jaetaan taloille kukin koskiäyriin mukaisesti.

Vähäveroisten päivinä, jolloin mukana oli 13 2/3 koskiäyriä, tapantui jako seuraavasti: Lipposiikojen, löönien ja papinsiikojen eroittamisen jälkeen /löönät 50 kalaa ja pappi 5 kalaa/ jäännös jaetaan kymmeneen kasaan joista yhden sai pappi. Jällellä olevista yhdeksästä kasasta kaksi jaetaan tasan toisiin seitsemään kasaan. Niistä taas yksi jaetaan kahtia, toisen puoliskon eli 1/14 osa koko kylän osuudesta saa kolmastoista äyri ja toinen puoli jaetaan vielä kolmeen osaan, joista kxkai osaa sai Kierin pikkuvero 2/3 äyriä ja kolmas osa tasataan kuuteen jällellä olevan kahden äyriin kasaan. nämä kasat jaetaan tasan kahtia ja niin päästä n lopuksi yhden äyriin kasoihin jotka ervottiin ja sen jälkeen koskiäyriin mukaisesti joko lisäten tai jakaen jaettiin taloille.

Periaatteena oli että ensin sai palkkansa työntekijä ja ja työkalun omistaja, sitten vanhin veroittaja kirkko ja pappi ja viimeksi pyyntialueen omistaja.

Jaon erivaiheissa puhuin useasti arpomisesta ja sekin toimenpide vaatinee oman selvityksensä. Jaon erivaiheissa käytetään kolmea eri arpomismenetelmää. Kun koskemattomasta isosta kasasta on lippomiehille eroitettu viisi kymmen kalan kasaa lööniksi, otetaan kentältä jokin sivullinen arpojaksi. Hän kääntää selkänsä ja "kattoo methän" Jokainen lippomies valitsee itselleen merkin lastun tai kiven ja heittää sen siikojen vierelle yhteen kasaan. Methän kattoja kääntyy ja tästä kasasta laittaa merkit kalakasoihin ja näin jokainen lippomies saa löönänsä arvan perusteella. Talojen välisiä samansuuruisia kasoja taas arvottaessa methän kattoja koski-isännän kysyessä "Kenen läjä" ilmoittaa talon tai taloryhmän nimen. Tästä edelleen osakkaiden pienempiä kahden osakkaan välisiä kasoja arvottaessa toinen osakkaista kattoo methän ja toinen asettaa kalan kasojen väliin niin että pyrstö osoittaa toista ja pää toista kasaa, kalan asettajan kysyessä "kummankos sie otat, pään vai pyrstön", vastauksellaan selinseisoja valitsee umpimähkään omansa.

"Tyyhriiksi kalan pyytäminen tullee, liekö tuo vaivansa väärä."

lipposiikojen yhteydessä mainitsiin, että niistä toinen on keittosiika ja toinen paistisiika.

Päätteeksi selvittelen nämä kaksi ruuanvalmistusohjetta josta tästä jutusta olisi jotain käytännöllistäkin hyötyä.

Keittosiikaksi otetaan juuri kosketa nostettua vielä potkivaa siikaa, noin siika kosta kohti. Siikat korjathan jolloin suoli ja sappi viskethan pois mutta nappi eli piippu jätethän. Virutetaan sillä kun kala koskesta on nostettu ei sille enää vettä näytetä, kala leikathan kappaleiksi. Palat heitetään kiehuvaan veteen natsaan joka riippuu koan katossa olevassa koukussa arinan päällä. Kypsyttyä kalat nostellaan kapustalla puissaan kaaran molempiin päihin. Keskelle jää tilaa rasvaiselle liemelle joka kuoritaan padan päältä ja vielä joku herkutte-  
lija voi tähän liemeen laittaa voi-  
parheen höystöksi. Kaara nostetaan pölkyn päähän ja syöjät asetetaan ympärille ja sormin korkeintaan puukkoa hyväkseen käyttäen, niistä liemeen kasta-  
en, nauttivat. Syötyä, ketä miellyttää, voi käydä padasta kapust  
la hörppäämässä rasvaista keitinlientä päälle.

Varrassiika joka valmistetaan toiseksi syöntikerraksi, korjathan samalla tavalla. varras työnnetään selkäruodon vierit-  
se päähän asti. Kalan kyljet lovethan eli pyälletään. Siika paistetaan arinalla, ensin asetetaan tulta vasten ruodollinen eli paksumpi puoli ja joketapauksessa täytyy olla varovainen ettei tylisi "möksy" toisinsanoen ettei kala putoaisi vartaasta tuhkaan. Parinkymmen minutin kuluttua kala on valmis, se syödään sormin, (sormet nuollaan ja lopuksi pyyhitään housun pershauksiin ja lähdetään lipolle.)

Yleensä tämän klubin aikaisemmat esitelmoitsijat ovat ansiokkaiden ja tyhjentävien esitelmien jälkeen ilmoittaneet että he vastaavat keskustelun yhteydessä lisäkysymyksiin, tähän oli vain kalajuttu ja niinpä päätänkin sen sanomalla: " Enhänmie mithän tiä, kysythän kylän akoilta."